

[Kjær Rasmussen.]

den mest utrygge ansættelsesform, den dårligste sikring under sygdom og den største risiko for arbejdsløshed. Det er for øvrigt en risiko, som absolut ikke honoreres i vores privatkapitalistiske samfund. Her honoreres risikoen kun, dersom det er penge, det drejer sig om, ikke når det drejer sig om mennesker og menneskeskæbner.

Men altså, så længe arbejdernes ansættelsesforhold er så usikre, som de er, mener vi, det er rigtigt at bevare denne opgave som en offentlig forpligtelse, og hvis jeg ikke allerede har gjort det i min indledning, så er jeg da i stand til at tilslutte mig ministerens forslag, men har alligevel ikke villet undlade at komme med betragtninger, der ligesom går ud over det system, vi har. Men det er jo noget, jeg gør af og til.

Hanne Reintoft: En forhøjelse af sygedagpengene har længe været påkrævet. Ved den sidste revision sørgede man bl. a. ikke for rimelig compensation for momsforhøjelsen, idet man kun øgede dagpengene for langvarigt syge. Nu bør der kompenseres både for lønstigningerne på arbejdsmarkedet og altså stadig væk for momsforhøjelsen, ligesom man bør have forestående skatteforhøjelser for øje.

Tilfredsstillende kan lovforslaget derfor ikke siges at være, og hr. Helge Nielsens betragtninger over 80 pct.s reglen er meget afgørende og viser tydeligt, at det ikke slår til, at målet må være den fulde erstatning for løntab under sygdom, det vil altså sige nøjagtig lige så gode vilkår, som andre grupper, bl. a. funktionærerne, har. Jeg vil gerne spørge SF, om man med det, man sagde om fuld erstatning, mener 100 pct., da man før i denne samling har talt om 90 pct.

Det hævdes stadig, at man venter på socialreformkommissionen. Det har vi gjort længe, og der er mange gange også i år blevet henvist hertil. Det er, ligesom man glemmer, at man i kommissoriet i sin tid udtrykkeligt gjorde opmærksom på, at presserende sociale opgaver ikke måtte udskydes, og fuld erstatning for løntab ved sygdom må vel ikke alene af mig, men også af store befolkningsgrupper anses for presserende, noget, der ikke kan blive ved at udskydes.

Det er absolut en fordel, at perioden, hvorunder der kan oppebæres sygedagpenge, foreslås forlænget. Det ligger ganske klart, det ved jeg da fra mit arbejde, at den hidtidige periode meget ofte var for kort, og en lignende ændring for funktionærerne ville være helt rimelig.

Jeg vil gerne lige bemærke, at man i omtalen af statens merudgifter i anledning af gennemførelsen af dette lovforslag glemmer, hvad man sparer af ekstraordinær hjælp over forsorgsloven, hvor man før måtte træde til med ydelser, når sygelønsordningen slap op.

Socialministeren har i sin ministertid ofte forbavset os, når vi sammenlignede med de synspunkter, ministeren tidligere gav udtryk for. Endnu en gang må vi med undren konstatere, at de gifte kvinders sygedagpenge stadig skal være lavere end mændenes. Det er fantastisk, at denne forskelsbehandling skal fortsætte. Sagen er rejst her i tinget både i form af spørgsmål og ændringsforslag, og det vil jeg gøre igen, men det må åbenbart være en massiv opfattelse hos socialministeren, at kvinderne i dette land ikke skal have ligestilling.

Jeg er meget, meget enig i, at karensdagene bør væk. Det er en af de mest diskriminerende og pinefulde ting for mange lønarbejdere ved sygdom. Jeg er også glad for hr. Helge Nielsens nyvakte forståelse for dette, for under den forrige regering var det i hvert fald fuldstændig umuligt at komme igennem med den tanke; da blev den afvist med den begrundelse, at det ikke var tiden dertil. Det er det altså ifølge socialdemokratiet nu, og det er jeg da enig i. Arbejdernes bidrag og arbejdsgivernes bidrag til dagpengene til lønarbejdere bliver nu forhøjet, men det samlede bidrag vil, som det fremgår af ministerens bemærkninger, ikke udgøre de i den gældende lov § 57, stk. 2, nævnte fem sjettedele af de samlede udgifter.

Efter det foreliggende lovforslag vil statens udgifter stige til ca. halvdelen. Jeg skal ikke undlade at bemærke, at flere af regeringspartierne medlemmer før valget talte meget stærkt imod, at statens udgifter skulle stige, noget, jeg i øvrigt kun delvis er enig i, men nu er socialministeren åbenbart tilbageholdende med at stille krav til Dansk Arbejdsgiverforening om,